

Autor: Đorđe Andrić

Мојих осамнаест година у Београду

Док легендарни MIG 29, у беспрекорном трочланом низу, уз заглашујућу буку и јасан траг српске тробојке, надлеће прозирно небо над Београдом, стојим у првом реду публике свршених официра Војске Србије. Церемонија се ближи крају, званичници и руководство честитају младим дипломцима. Дрхтим од узбуђења чекајући еуфорични тренутак који представља круну школовања на престижној војној установи. У том часу десетине белих, плавих и зелених шапки полетело је увис, ка куполама Народне скупштине, праћено блештавим ватрометом, бучном музиком и усхићеним узвицима: „Служимо Србији“! Прескачем ограду, хватам бачену шапку и радосно је стављам на главу...

„Зовем се Ђорђе. Ђорђе Андрић. Рођен сам 7. 3. 1994. Из Крупња сам. Мали град на крајњем западу Србије. Ученик сам Војне гимназије у Београду“, кажем, као кроз сан, озбиљној комисији, још озбиљније школе, која ме, ево већ четири године, водила кроз најзначајнији период живота, далеко од породице, куће и свега само мог.

Са ужасом и изненађењем, ту, на том месту, овде и сад, схватам да су прошле четири године откако сам дошао у велики град, отпочевши несвакидашње школовање у Војној гимназији, које се сада завршава, и које комисија хладних погледа треба да озваничи, и оконча мој ход по трњу и звездама београдског асфалта.

Смештен у окриљу Партизановог стадиона, Музеја 25. мај, моје Маракане и дивне Цркве Св. архангела Гаврила, у којој сам често сакупљао снагу и енергију за многе изазове, интернат Војне гимназије за мене је од самог почетка значио срце главног града. Са погледом на Храм Св. Саве, елегантну Београђанку, обресе Новог Београда у даљини, одавао је утисак ширине и бескрајног простора, баш као и сам главни град. До Војне гимназије, велелепне грађевине из периода пре Другог светског рата, задужбине Карађорђевића, водила је пешачка стаза. Свако јутро, сваки дан, горе и доле, тамо и овамо – парком до Топчидерске звезде, па у школу... За мене, дете из провинције, ненавикнуто на велики град, почео се отварати нов свет, пун необичних дешавања, али и несанице.

Стара гимназијска зграда одисала је раскоши и сјајем, нагрижена зубом времена, али обасјана плејадом изузетних професора, употпуњена веселим жагором ученика. Права мушка гимназија, као некада! Дошли смо са једним циљем – да наставимо светлу традицију ове школе, дајући несебично своју младост и себе целог за будућност Србије и свог народа, за добро отаџбине.

Низале су се године за годинама... У почетку је било тешко – дисциплина, одговорност, мноштво обавеза, поштовање ауторитета... Овде није постојала реч НЕЋУ или НЕ МОГУ! Времена за одмор било је мало, а и оно је значило секције, спорт, приредбе, гостовања...

У мој живот полако је улазио Београд. Прве, стидљиве шетње Кнез Михаиловом и Калемегданом, смениле су посете београдским позориштима, биоскопским пројекцијама, спортским дербијима... Мали кафеи, журке на сплавовима, топле вечери на Ади, и понеко закаснило ноћно певушење у Арени, дошли су с годинама. Београд се несебично нудио на длану. Некад блистав и богат, други пут суморан и болан, широко је примао у наручје мене, и моје другове, жељне знања али и престоничког живота.

Смењивала су се задужења, наређења, опомене, казне... са усхићењем, задовољством и свешћу ко смо и у какву школу идемо. За нас су била отворена сва врата овог чаробног града. Гостовали смо у многим важним местима у Београду, био сам у двору престолонаследника, највиших војних и државних званичника, црквених личности... Сећам се како сам, певајући у бенду Војне гимназије, губио глас од жеље и узбуђења на такмичењима у СКЦ-у! Или незаборавних екскурзија по Србији и иностранству, на којима сам још више заволео своју отаџбину и учврстио спознају да сам изабрао праву школу – школу за јунаке.

Живећи у овој средини, са десетинама паметних, здравих и свестраних младића из целе Србије, одрастали смо и сазревали заједно. Ово је била наша друга породица, у којој су наши професори и старешине од нас извајали људе. Дисциплина, која нам је често тешко падала, учење, ког је било превише, обавезе, које су биле редовне, тек сада су у мени пробудиле жељу да их поново проживим. Јер, ускоро их неће бити. Сада су ми некако мање тешке, и више драге, и као да чезнем за њима јер знам да ће ускоро престати...

Ево ме након четири године, на истом месту, у истој школи. Пун зебње, и препун очекивања, бојажљив као 2009, али зрелији него икада, корачам стрмим београдским улицама. Удишем тек огрејан ваздух широке Саве. Гледам са Авалског торња. Ходам кружним ходником велелепне грађевине, покушавајући да погледом обухватим сваки кутак, сваку улицу, сваки камен простране београдске равнице. Желим да упијем сваки делић, сваку слику, да осетим мирис и укус лепоте коју мој град и моја Србија несебично нуде.

У плавим висинама назиру се трагови авиона који управо пробијају звучни зид, у повратку с још једног успешног аеро-митинга. Доле, у даљини, назирем кровове Народне скупштине, и видим себе, Ђорђа Андрића, потпоручника Војске Србије, како весело баца шапку увис, и како ту исту шапку, баш из првог реда, вешто хвата један усхићен младић, и ставља на главу.